

tolket den, men efterhaanden, som Høiesteretsdommen bliver bekendt, vil det blive den almindelige Forstaaelse.

**Formanden:** Dette Spørgsmaal staar ganske vist i en fjernere Forbindelse med Sagen; men hvis den høitærede Minister finder sig foranlediget til at give et kort Svar derpaa, skal der ikke være Noget til Ginder derfor.

**Thorup:** Jeg forlangte Ordet i Gaar, da den høitagede Minister havde Ordet for at imødegaa de Udtalelser, der i et tidligere Møde vare fremkomne imod Lovforslagets § 12. Det forekom mig nemlig, at en Del af de Udtalelser, som den høitagede Minister fremkom med, vare rettede imod mig, eller rettere sagt, den høitagede Ministers Udtalelser vare myntede paa Udtalelser, som jeg havde brugt i et tidligere Møde. Det forekom mig tillige, at den høitagede Minister, saavel som enkelte ærede Medlemmer fra den anden Side i Salen, sandt enkelte Udtryk, som jeg havde brugt i Anledning af, at jeg vilde bevise, at Vedtagelsen af § 12 vilde danne en Røst i Befolkningen, lidt morsomme og søgte at gjøre sig lystige derover. Jeg tillod mig i den Anledning at sige, at det hidtil har været Tilfældet, navnlig paa Landet — jeg tilføiede udtryffeligt: Paa Landet —, at mange dygtige, unge og begavede, men fattige Mænd blive gifte med formuende Piger og omvendt, at mange fattige, begavede Piger blive gifte med rige Mænd, og jeg mente da, at Lovforslagets § 12, dersom den vedtoges, vilde modvirke mange af disse efter min Mening heldige Forbindelser. Denne min Udtalelse fastholder jeg, og jeg fastholder tillige, at Forbindelser imellem Rig og Fattig allerede nu for Tiden have mange Vanskeligheder at overvinde. I de fleste Tilfælde overvindes de nu, men dersom Paragrafen vedtages, vilde de blive uovervindelige, saaledes, at Rig kun vil blive gift med Rig og Fattig med Fattig, og derved dannes den af mig omtalte Røst i Samfundet. Dette forekommer mig dog imidlertid ikke at være morsomt. Jeg tillader mig endvidere at paastaa, at ægteskabelige Forbindelser mellem Fattig og Rig kunne have et lige saa sandt, ædelt, kristeligt og moralsk Grundlag som Forbindelser imellem Rig og Rig og Fattig og Fattig; men det lod til, at den høitærede Minister ikke antog dette. De, som finde min Udtalelse morsom, maa vist kun have lidt Kjendskab til de faktiske Forhold paa Landet. Den høitagede Minister udtalte endvidere i Begyndelsen af sit Foredrag, at vi vist Alle vare enige om, at det sjelden indtraf, at Forældre, som have Raad til at forsørge deres Børn, lode disse ty til Fattigvæsenet og omvendt, at de Børn, som have Evner til at forsørge deres fattige Forældre, lode disse ty dertil, saaledes, at dette altsaa kun skete i Undtagelsestilfælde, og det var disse, Lovforslagets Bestemmelser vilde ramme. Lidt længere hen i sit Foredrag kom den

høitagede Minister imidlertid til at bemærke, at han var vis paa, at ethvert Medlem her i Salen kjendte Tusinder af Tilfælde, hvori Forældre foretoges saadanne Transaktioner, navnlig ved Afstaaelse af deres Eiendomme, at disse kun betingede sig en Afstaaelse, der ligesom var beregnet paa, at Forældrene skulde forsørges af det offentlige Fattigvæsen. Det forekommer mig, at der i disse Udtalelser er en Selvomdfigelse, som man kunde finde morsom at henge sig i, og jeg vil henstille til den høitærede Minister, om jeg ikke vilde være lige saa berettiget til at gjøre mig lidt lystig over disse Udtalelser, som Andre have været berettigede til at henge sig i mine. Det skal jeg imidlertid ikke gjøre, idet jeg finder en saadan Rømpmaade uehdig. Den kan maasse for et Dieblit imponere enkelte Medlemmer, men forsat i Længden bliver den uholdbar, og falder om som et Korthus. Den høitagede Minister kom tillige med nogle statistiske Oplysninger, men de passede i alt Fald ikke paa mig, da jeg ikke ved mine Ord havde fremkaldt dem. Jeg havde kun nævnt Forholdet ved Fattigudgifternes Stigen; men jeg skal dog for et Dieblit følge ham i hans statistiske Betragtninger. Han kom navnlig frem med Kjøbstadskommissionens Betænkning af 1871, hvorefter Udgifterne til Fattigvæsenet i Kjøbstæderne og paa Landet forholdt sig som 1 : 4, hvorimod Indbyggerantallet forholdt sig som 1 : 6. Jeg er nu ogsaa saa heldig at have læst denne Betænkning, om hvilken jeg ikke her skal sige, at den er lidt ensidig; men jeg har da læst lidt videre, nemlig det Stykke tilende, hvis Begyndelse Ministeren meddelte os. Det fremgaar da deraf, at i 1855 var i Kjøbstæderne 19,5 pro Mille Almissefyndende — hvorved Kommissionen visseelig har forstaaet Fattiglemmer, idet den jo vanskelig kunde vide, hvem der udenfor disse nøde Almisse —, og i 1870 var 22,4 pro Mille det. Paa Landet var i 1855 21,5 og i 1870 27,0 pro Mille Almissefyndende. Af disse Tal vil man kunne uddrage dels dette, at Tallet af Fattigfolk i de 15 Aar er steget i høiere Grad paa Landet end i Kjøbstæderne, og dels dette, at der i 1870 af hvert Tusinder Indbyggere paa Landet er ikke saa flere Almissefyndende, end der er af samme Mængde i Kjøbstæderne. Nu veed jeg vel, at Kommissionen siger, at Fattigudgiften i Kjøbstæderne er 2 Rd. pr. Individ, hvorimod den paa Landet kun er 1 Rd. 48  $\frac{1}{2}$ , men hvad siger dette? Det siger i Grunden ikke Andet, end at enten forstaa Kjøbstæderne ikke at ordne deres Fattigvæsen paa en hensigtsmæssig og økonomisk Maade, eller ogsaa maa Landkommunerne være inhumane imod deres Fattige. Jeg paastaar nu, at det Sidste ikke er Tilfældet, hvorimod jeg antager, at det Første er det, uden at jeg derfor vil kaste nogen Skygge paa Kjøbstæderne; thi det ligger jo i Sagens Natur, at man i de større Byer ikke saaledes kan overse Fattigvæsenet i alle dets Enkelt-